

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Carley Fortune

Meet Me at the Lake

Copyright © 2023 by Carley Fortune

All rights reserved.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2024

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2024

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

SUSRET NA JEZERU

Karli Fortjun

Preveo sa engleskog
Igor Solunac

Stela

Posvećeno Marku

Zbog prvog CD-a s različitim pesmama i svih ostalih koje si mi poklonio,
a naročito zato što si stišao zvuk.

1.

Sadašnjost

USPELA SAM DA STIGNEM DO RECEPCIJE, A DA ME NIKO ne primeti. U pitanju je upečatljiv komad nameštaja, izrezbaren od debelog stabla – rustičan, ali ne i otrcan, oličenje maminog osećaja za lepo, ali od zaposlenih ni traga ni glasa. Hitro prođem do kancelarije i zaključam se unutra.

Soba više podseća na ribarsku kolibu nego na radni prostor. Zidovi od borovine, dva stara radna stola, mali prozor obrubljen tankom kariranom zavesicom. Sumnjam da se mnogo promenila od vremena kad je planinski dom izgrađen u 19. veku. Nema ničega što bi ukazivalo na to koliko je vremena mama ovde provela, osim fotografije mene kao bebe na zidu i slabašnog mirisa parfema *klinik*.

Skljokam se u istrošenu kožnu stolicu i uključim plastični ventilator na stolu. Već sam se sva ulepila od znoja, a ovde je zagušljivo jer je ovo jedno od retkih mesta u zgradi bez klima-uređaja. Dok čekam da se rashladim pre nego što navučem cipele s visokim potpeticama, zurim u hrpu naših brošura. *Odmaralište Brukbank – odmor u Muskoki vas čeka*, razigrani font iznad fotografije plaže pri zalasku sunca, dok se u pozadini poput dvorca izdiže usamljena kućica za odmor. Maltene se nasmejem – upravo se i trudim da pobegnem od *Odmarališta Brukbank*.

Možda će Džejmi zaboraviti da sam pristala da večeras ovo odradim, pa bih mogla da se neprimetno iskradem kući, uvučem u vrećaste pantalone i rashladim se bocom hladnog belog vina.

Kvaka se zatrese.

Nisam ja te sreće.

„FERNI?“, dozove me Džejmi. „Šta je s bravom? Jesi li obučena?“

„Treba mi pet minuta“, odgovaram piskutavim glasom.

„Nećeš odustati, zar ne? Zaklela si se da ćeš ovo uraditi“, nastavlja. Nepotrebno me podseća. Čitavog dana sam zazirala od ovoga. Možda čitavog života.

„Znam, znam. Završavam neku papirologiju.“ Čvrsto stisnem kapke zbog te greške. „Skoro sam završila.“

„Kakvu papirologiju? Narudžbina posteljine? Imamo sistem za to.“

Moja majka je imala sistem za sve, a Džejmi ne želi da bilo šta poremetim.

Zabrinut je. Sezona odmora je u punom jeku, ali brojne sobe za goste su prazne. Vratila sam se pre šest nedelja, a Džejmi misli da je samo pitanje vremena pre nego što počnem da unosim promene. Nisam sigurna da li je u pravu. Nisam čak sigurna ni hoću li ostati.

„Ne možeš da me izbaciš iz moje kancelarije. Imam ključ.“

Opsujem sebi u bradu. Naravno da ima.

Biće neugodno ako bude morao da me izvuče odavde, a prilično sam sigurna da će to učiniti. Nisam pravila scene u odmaralištu još od mature i nemam nameru da ponovo počinjem. To što sam ovde ponekad mi se čini kao da sam nazadovala, ali više nisam bezbrižna sedamnaestogodišnjakinja.

Duboko udahnem, ustanem i pređem dlanovima preko prednjeg dela haljine. Preuska je, ali poderane farmerke iz kojih ne izlazim nisu prikladne za trpezariju. Maltene sam mogla da čujem mamu kad sam se ranije presvukla.

Znam da bi radije bila u pidžami celog dana, ali moramo postaviti lestvicu, slatkice.

Otvaram vrata. Džejmijeva svetloplava kovrdžava kosa je kratko podšišana i učvršćena, ali i dalje ima isto dečačko lice iz doba kad smo bili mladi, dok je mislio da dezodorans nije obavezan.

„Baviš se narudžbinom posteljine?“

„Taman posla. Imate sistem.“

Džejmi trepće, nesiguran da li se šalim. Već tri godine je upravnik odmarališta, ali nekako ne mogu to da prihvatim. U pantalonama i s kravatom, izgleda kao da je obukao kostim. U mojoj glavi je i dalje klinac koji ne izlazi iz vode, u kupaćim gaćama i s trakom oko glave.

Ni on ne zna šta da misli o meni – rastrgnut između pokušaja da me usreći kao novu šeficu i silnog truda da me spreči da napravim rusvaj. Trebalo bi da postoji kosmički zakon protiv toga da bivši ljubavni parovi rade zajedno.

„Ranije si bio zabavan”, kažem, a on se smeška. I eto ga, sa duboko usećenim borama od smeha i svetloplavim očima, to je Džejmi koji je nekad pevao ceo album Alanis Moriset *Jagged Little Pill*, uduvan i u ljubičastom kaftanu koji je pozajmio iz kolibe gospođe Rouz.

Činjenica da je Džejmi voleo pažnju, kao i to što nije nosio donji veš bile su mi omiljene stvari kod njega – niko me nije primećivao kad je bio pored mene. Bio je dobar dečko, ali istovremeno i savršeni skretač pažnje.

„I ti isto”, odgovara, a zatim sklapa oči. „Je l’ to haljina tvoje mame?”

Klimam glavom. „Ne pristaje mi.” Izvukla sam je malopre iz njenog ormara. Žuta poput kanarinca. Jedna od bar šest šarenih bez rukava. Večernja uniforma.

Nastupa trenutak tišine, dovoljan da izgubim hrabrost. „Slušaj, ne osećam se baš najbolje...”

Džejmi me prekida. „A ne. Nećeš mi to uraditi, Ferni. Izbegavaš bračni par Hanover čitave nedelje, a sutra odlaze.” Prema Džejmijevim rečima, gospodin i gospođa Hanover letuju u *Bruckbanku* već sedam godina, kao da žele nešto da dokažu, i dosad su nam poslali gomilu gostiju po preporuci. Po načinu na koji se mrštio zagledan u računar dok je mislio da ga ne vidim, čini mi se da su odmaralištu potrebne dobre usmene preporuke više nego što Džejmi želi da prizna. Računovođa mi je danas ostavio još jednu poruku da ga pozovem.

„Već su završili desert. Rekao sam im da ćeš brzo izaći. Žele da ti lično izraze saučešće.”

Nekoliko puta pređem noktima preko desne nadlaktice pre nego što se zaustavim. Ovo ne bi trebalo da bude tako teško. U svakodnevnom životu vodim tri nezavisna kafića u zapadnom delu Toronta pod nazivom *Filtr*. Na jesen ću otvoriti naš četvrti i najveći prostor, prvi koji ima i pržionicu. Razgovor sa gostima mi je kao disanje.

„Dobro”, pristajem. „Izvini. Mogu ja to.”

Džejmi odahne. „Sjajno.” Pogleda me bolećivim pogledom i dodaje: „Bilo bi još sjajnije da se zaustaviš pored nekoliko stolova i pozdraviš goste dok si tamo. Znaš, da nastaviš tradiciju.”

Znam. Mama je svake večeri posećivala restoran kako bi proverila da li se ovom gostu dopala pastrmka i da li je onaj mirno proveo prvu noć. Bilo je neverovatno koliko je pojedinosti mogla da zapamti o gostima, a oni su je baš zbog toga voleli. Uvek je govorila kako nema vajde od vođenja porodičnog posla ako ne mogu da povežu lice sa imenom *Odmaralište Brukbank*. I tri decenije je to lice bila ona. Margaret Brukbank.

Džejmi je već nekoliko puta otvoreno nagoveštavao da bi trebalo da svratim do trpezarije i pozdravim goste, ali ja sam ga jednostavno odbijala. Čim budem izašla tamo, biće i zvanično.

Mame više nema.

A ja sam ovde.

Ponovo kod kuće, u odmaralištu, na poslednjem mestu gde sam ikad nameravala da završim.

DŽEJMI I JA KREĆEMO PREMA RECEPCIJI. I DALJE JE PRAZNA, i zastanemo ispred.

„Pa zar opet”, promrmlja.

Devojka koja večeras radi na recepciji zaposlena je pre nekoliko nedelja i ima običaj da se izgubi. Mama bi je već otpustila.

„Možda bi trebalo da ostanemo dok se ne vrati”, predlažem. „Za slučaj da neko dođe.”

Džejmi zamišljeno podiže oči prema tavanici, a zatim se okrene prema meni. „Lukav pokušaj, ali gospodin i gospođa Hanover su važniji.”

Nastavljamo prema francuskim vratima koja vode do restorana. Drže ih otvorena, a zvuk escajga i raspoloženi žamor razgovora dopire u predvorje zajedno s mirisom sveže pečenog hleba od kiselog testa. Iza ulaza su zasvođene tavanice i prozori koji u zadržavajućem polukrugu gledaju na jezero. To je bila novina koju je mama osmislila nakon što je preuzela posao od bake i deke. Trpezarija je bila njeno carstvo. Ne mogu ni da zamislim prostoriju bez nje kako šeta među stolovima. Udahnem tiho, zataknem plavu kosu iza ušiju i začujem njen glas.

Nemoj se skrivati iza kose, slatkice.

Samo što smo hteli da uđemo, bračni par izlazi zagrljen. Imaju šezdesetak godina i skoro sve na njima je od lana bež boje.

„Gospodine i gospođu Hanover”, kaže Džejmi, raširivši ruke. „Upravo smo krenuli da vas pronađemo. Dozvolite mi da vam predstavim Fern Brukbank.”

Upućuju mi najljubaznije osmehe, što je kao da me utešno tapšu po ramenu.

„Mnogo smo se rastužili kad smo čuli da je vaša majka preminula”, kaže gospođa Hanover.

Premínula.

Čudna reč da opiše šta se dogodilo.

Mračna noć. Jelen proleće kroz vetrobransko staklo. Čelik grebe po granitu duž ivice puta. Kocke leda rasute po kolovozu.

Sve vreme pokušavam da ne razmišljam o maminim poslednjim trenucima. Trudim se da uopšte ne razmišljam o njoj. Od svakodnevnih navale tuge, zapanjenosti i besa ponekad mi je teško da ujutru ustanem. Osećam se pomalo uzdrmano, ali trudim se da to ne pokažem. Prošlo je više od mesec dana od nesreće i iako razumem da ljudi žele da mi izjave saučešće, postoji granica koliko tuđe patnje mogu da podnesu.

„Teško nam je da zamislimo ovo mesto bez Megi”, kaže gospodin Hanover. „Uvek s tim širokim osmehom na licu. Voleli smo da je viđamo. Prošlog leta smo je čak nagovorili da popije i piće s nama, zar ne?” Njegova supruga poletno klima glavom, kao da im inače ne bih

poverovala. „Rekao sam joj da mi se zavrti u glavi dok je posmatram kako trčka unaokolo. Oh bože, al’ se slatko nasmejala.”

Majčina smrt i budućnost odmarališta su dve teme o kojima nisam spremna da razgovaram i to je drugi razlog zbog kojeg sam izbegavala restoran. Redovni gosti imaju ponešto da kažu na obe.

Zahvaljujem se bračnom paru i skrećem razgovor na njihov odmor – tenis, divno vreme i novu branu na jezeru. Ćaskanje o svakodnevnim stvarima teče kao podmazano. Imam trideset dve godine – suviše sam matora da bih prezrivo gledala na goste ili brinula o tome šta misle. Zapravo sam na *nju* besna. Mislila sam da je prihvatila moj život u Torontu. Otkud joj uopšte pomisao da mi ostavi odmaralište? Kako se samo usudila da umre?

„Strašno nam je žao zbog vašeg gubitka”, ponavlja gospođa Hanover. „Toliko ličite na nju.”

„U pravu ste”, saglasim se. Isti nizak rast. Ista svetla kosa. Iste sive oči.

„E pa siguran sam da želite otići u sobu kako biste uživali u poslednjoj noći. Imate odličan pogled na vatromet s balkona”, ubaci se Džejmi i spase me. Upućujem mu zahvalan osmeh, a on mi namigne.

Bili smo uigran par i kad smo radili zajedno kao mladi. U početku smo koristili šifru kad bi jednom od nas bilo potrebno da se spase od dosadnog ili previše zahtevnog gosta: *Lubenica*. Udovac u penziji koji ne prestaje da mi govori koliko ga podsećam na njegovu prvu ljubav: *Lubenica*. Posmatrač ptica koji Džejmiju do najsitnijih pojedinosti opisuje ama baš svaku vrstu koju je spazio u okolini: *Lubenica*. Ipak, nakon leta tokom kojeg smo svaki dan proveli zajedno u šupi sa opremom, dovlačeći kanue i kajake iz jezera, počeli smo da se sporazumevamo bez reči – blagim širenjem očiju ili izvijanjem usne.

„Nije bilo tako loše, zar ne?”, kaže nakon što su se Hanoverovi zaputili ka liftu, ali ne odgovaram.

Džejmi pokazuje ka ulazu u trpezariju. Većina ljudi unutra biće gosti odmarališta, ali sigurno ima mnogo meštana. Kakve sam sreće, neko s kim sam išla u gimnaziju primetiće me čim kročim unutra. Krv mi juri u ušima poput kamiona na auto-putu.

„Mislim da ne mogu to sad. Idem kući. Iscrpljena sam.”

Nisam slagala. Patim od nesanice otkako sam se vratila. Svakog dana se budim u sobi iz djetinjstva, neispavana i pomalo rastrojena. Gledam u gustu mrežu grana izvan prozora, podsećajući sebe gde se nalazim i zbog čega sam ovde. U početku bih prebacila jastuk preko glave i ponovo zaspala. Ustala bih oko podneva i nogu pred nogu sišla u prizemlje, ispunjavajući ostatak dana ugljenim hidratima i epizodama *Dobre žene*. Međutim, onda je Džejmi počeo da me zivka i postavlja pitanja, a Vitni bi bez upozorenja svraćala dovoljno često da mi održi predavanje o tome koliko vremena provodim u pidžami – što je vrsta surove ljubavi kakvu samo najbolja prijateljica ume da pruži – pa sam počela da se oblačim. Izlazila sam iz kuće, posećivala planinski dom, lutala do porodičnog pristaništa kako bih plivala ili popila jutarnju kafu, kao što je to radila mama. Čak sam nekoliko puta vozila kajak. Uživala sam da klizim po vodi, kao da makar malo upravljam zbivanjima, čak i ako sam zapravo upravljala samo malim čamcem.

Čim otvorim oči, dočeka me povorka tuge, besa i panike, ali sada tiho prolazi umesto da trešti poput limenog orkestra.

U poslednjih nekoliko nedelja Džejmi me je strpljivo obaveštavao o svemu što se promenilo tokom brojnih godina otkako ne radim ovde, ali mnogo je luđe sve ono što se nije promenilo. Hleb od kiselog testa. Gosti. Činjenica da me i dalje zove Ferni.

Znali smo se dugo pre nego što smo počeli da se viđamo. Koliba Pringlovih je svega nekoliko zaliva niz jezero. Njegovi baba i deda poznavali su moju baku i deku, a njegovi roditelji svakog petka i dalje dolaze u restoran na pržene krompiriće i ribu. Otkako su se penzionisali, veći deo leta provode u Muskoki, pa se u septembru vrata u Gvelf. Džejmi iznajmljuje stan u gradu, ali kupio je prazan plac pored porodičnog kako bi sagradio kuću u kojoj bi mogao provesti čitavu godinu. Jezero voli više od ičega.

„Dan državnosti Kanade”, kaže Džejmi. „I gostima i osoblju bi značilo da te vide. Početak leta. Ne tražim od tebe da staneš na pozornicu i održiš govor pre nego što počne vatromet.” Nije bilo potrebno da doda: ...*kao što je tvoja mama radila*. „Samo idi i pozdravi ih.”

Progutam knedlu, a Džejmi me uhvati za ramena, gledajući me u oči. „Možeš ti to. Tako si blizu. Već si obučena, a bila si tamo hiljadu puta.” Stišava glas. „Jednom smo to tamo uradili, sećaš se? Separe broj tri.”

Duboko uzdahnem. „Naravno da se sećaš i koji je separe bio.”

„Mogao bih da ti nacrtam kartu svih mesta koja smo oskrnavili. Kad samo pomislim na šupu...”

„Prestani.” Prasnula sam u pomalo usplahireni smeh. Eto me s bivšim dečkom, pričamo o mestima na kojima smo vodili ljubav u odmaralištu moje nedavno preminule majke. Mora da me svemir zafrkava.

„Ferni, nije to ništa strašno. To je sve što želim da kažem.”

Samo što sam se spremala da objasnim Džejmiju da nije u pravu, naravno da je veoma važno, kad krajičkom oka opazim dobar izgovor. Prilično visok muškarac gura srebrni kofer do recepcije, a tamo još uvek nikoga nema.

Okrenut nam je leđima, ali vidi se da nosi skupo odelo. Verovatno je krojeno po meri. Crna tkanina je besprekorno prilagođena njegovom telu, što zahteva tačne mere i prilična sredstva na kreditnoj kartici. Sumnjam da bi odeća iz prodavnice bila dovoljno duga za ruke ovog čoveka, a porub rukava je savršen. Isto važi i za njegovu kosu zalizanu unazad. Tamna i sjajna, i podjednako brižljivo nameštena koliko je sako prilagođen njegovim merama. Iskreno rečeno, obućen je suviše otmeno. Ovo je predivno odmaralište, jedno od najlepših u istočnoj Muskoki i osoblje je uvek lepo odeveno, ali gosti su obično opušteni, pogotovo leti.

„Idem da mu pomognem”, kažem Džejmiju. „Ionako treba da vežbam prijavljivanje gostiju. Dođi, taman da proveriš da li sve radim kako treba.”

Nema rasprave. Ne možemo pustiti otmenog čoveka da tek tako tamo stoji.

Dok obilazimo recepciju, izvinjavam se što nas je čekao.

„Dobro došli u *Odmaralište Brukbank*”, kažem, hitro podigavši pogled. Bez obzira na to što nosim cipele s visokim potpeticama, viši je od mene skoro trideset centimetara.

„Jeste li imali poteškoća da nas pronađete?“, pitam, pritisnuvši dugme da probudim računar. Visoki momak još uvek ništa nije rekao. Poslednji deo puta nije asfaltiran, nema osvetljenja i postoji nekoliko opasnih zavoja kroz šumu. Ponekad ljude iz grada to uznemiruje, pogotovo kad stignu nakon zalaska sunca. Rekla bih da je ovaj momak iz Toronta mada bi mogao biti i iz Montreala. Sledeće nedelje počinje medicinski simpozijum – neki od doktora dođu i ranije, pa od produženog vikenda naprave odmor.

„Ne“, pogladi kravatu rukom i opet začuti.

„Odlično“, ukucam šifru. „Jeste li ovde sa dermatolozima?“ Odlazim do glavnog menija i pošto ne odgovori, pročistim grlo i pokušam ponovo. „Imate li rezervaciju kod nas?“

„Imam“, kaže polako, kao da odmerava sopstvene reči.

Uopšte mi nije jasan. Muškarci koji nose odela poput njegovog obično zvuče mnogo sigurnije. Ipak, pogledam naviše i suočim se s veoma zgodnim, lepo isklesanim i prilično napetim licem. Otprilike je mojih godina i nekako mi je poznat. Sigurna sam da sam već videla ovo lice. Kao da prepoznajem taj nos. Možda je glumac mada slavne ličnosti nemaju običaj da se pojave u odelu, sveže obrijani – ili barem ranije nije bilo tako.

„Ime?“

Obrve mu se vidno podignu na moje pitanje, kao da je iznenađen što sam mu ga postavila. Onda primetim koliko su mu oči tamne, crne kao krila vrane, i želudac mi se stegne. Držanje mu je besprekorno. Srce mi lupa, osećam ga u jagodicama prstiju i jastučićima stopala. Istog časa potražim ožiljak. I tu je: tik ispod usne, s leve strane brade, jedva vidljiv osim ako znaš gde da ga potražiš. Ne mogu da poverujem da još uvek znam gde da ga nađem.

Ali znam.

Poznajem to lice.

Znam da mu dužice zapravo nisu crne – na suncu su boje espressa. Znam i kako je zadobio taj ožiljak. Jer iako sam pokušala da ga zaboravim, tačno znam ko je ovaj čovek.

2.

14. jun, deset godina ranije

IMALE SMO SAMO PET MINUTA DA STIGNEMO DO AUTOBUSKE stanice, a tramvaj se zaglavio. Vitni i ja smo se tiskale iz zadnjeg dela vozila kroz gustu masu tela, mrmljajući poluiskrena izvinjenja pre nego što smo se izvukle napolje i koraknule na trotoar, pa odjurile dalje.

„Požuri, Vit“, doviknula sam preko ramena.

Nismo smele da zakasnimo. Tog dana je samo jedan autobus išao ka severu i mada nijedna od nas to nije izgovorila, Vitni i njen preveliki kofer morali su da budu u njemu. Provele smo tri dana zajedno u mom stančiću i naše prijateljstvo možda ne bi preživelo četvrti.

Sunce je čučalo nisko na nebu, povremeno namignuvši između zgrada i svetlucajući na staklenim neboderima dok smo trčale duž Ulice Dandas, a patike nam klopavaju po asfaltu prekrivenom žvakacim gumama. Ako bismo pogledale naviše, svetlost bi nas zaslepela, ali na nivou tla jezgro centra Toronta obavijala je plavosivkasta jutarnja senka. Kontrast je bio prelep. Način na koji se svetlost odbijala od prozora podsećao me je na dom, na sunce dok svetluca na površini jezera pri zalasku.

Htela sam da zastanem i skrenem pažnju Vitni. Međutim, nismo imale ni tren viška, a čak i da jesmo, sumnjala sam da bi pronašla nešto čarobno u blistavom obzoru. Tokom njenog boravka dala sam sve od sebe da joj pomognem da vidi Toronto mojim očima, ali do sad mi to nije pošlo za rukom.

Stigle smo na autobusku stanicu s minutom zakašnjenja, ali dugački red putnika stajao je pored autobusa parkiranog na stajalištu broj devet, u većoj ili manjoj meri iznerviranih. Od vozača ni traga.

„Hvala bogu”, uzdahnula sam.

Vitni se previla, oslanjajući ruke na kolena. Pramenovi guste, kestenjaste kose izvukli su joj se iz repa i lepili za rumene obraze. „Mrzim. Trčanje.”

Pošto je došla do daha, proverile smo imamo li tačne podatke o polasku i stale na kraj reda. Stanica je u suštini bila prevelika garaža – mračan i vlažan pazuh Toronta. Vazduh je zaudarao na sendviče iz aparata, dizel i bedu.

Proverila sam vreme na telefonu. Već je prošlo deset. Zakasniću na smenu u kafiću.

„Ne moraš da čekaš sa mnom. Mogu sama.”

Vitni i ja smo najbolje drugarice još od osnovne škole. Imala je okruglo lice s kestenjastim očima nalik košutininim i crvenkasti nosić poput trešnje, zbog kojeg je najčešće delovala varljivo nevino. Bilo mi je slatko što pokušava da zvuči hrabro, ali stiskala je najlonsku tašnicu uz stomak kao da će joj je neko oteti ako bude manje oprezna.

Sa dvadeset dve godine, Vitni nijednom nije bila sama u Torontu, ni na deset minuta, i iako sam znala da će biti bezbedna, nisam imala nameru da je ostavim u jednom od najozloglašnijih delova grada.

„Opušteno. Želim da te ispratim”, odvrtila sam.

„Samo pomisli”, nastavila je, poskakujući na nožnim prstima. „Uskoro neću morati da dolazim ovako daleko da bismo se videle.”

Nije to bio dug put – dva i po sata kroz predivan pejzaž – ali nebitno.

Nalepila sam osmeh na lice. „Jedva čekam.”

„Znam da ti se dopada ovde.” Osvrnula se preko ramena. „Ali ponekad to uopšte ne kapiram.”

Zajedljiv odgovor mi je bio navrh jezika.

To koliko me je retko Vitni posećivala tokom studija bilo je bolna tačka. Nisam bila sigurna je li razlog bila naša velika svađa zbog toga što sam se navodno *razorno ponašala prema sebi* tokom završne godine

gimnazije, nakon koje se naše prijateljstvo nije učvrstilo, ili jednostavno zato što joj se nije svidao grad. Međutim, svaki put kad bi došla, bilo je očigledno da bi radije bila u Hantsvilu. Nije odbijala moje predloge, ali nije bila ni posebno oduševljena, što nije ličilo na nju. Vitni je po prirodi bila osoba koja na sve kaže: *Da, i šta još?*, pa je za nju svaka mogućnost za nestašluke i pustolovinu predstavljala dobru vest.

„Iskreno, bila bih sasvim srećna da jedemo hleb i visimo u tvom stanu naredna dva dana”, rekla je po dolasku ove nedelje.

Da budem iskrena, to me je nerviralo. Moj boravak u Torontu se bližio kraju, a ostalo mi je još toliko toga što sam želela da uradim. Vitni je trebalo da mi bude desna ruka. Umesto toga, osećala sam se kao da je vucaram unaokolo.

„Šta ti tu nije jasno?”, brećnula sam se, mahnuvši rukama kao da je prizor veličanstven, baš u trenutku kad je čovek na stajalištu pored nas pljunuo na beton.

Vitni se stresla, a zatim bacila pogled na telefon. „Džejmi mi je pisao. Kaže da te poljubim umesto njega.” Nosić joj se naborao dok je čitala njegove poruke. „*Poljubi Ferni umesto mene. Upotreba jezika dozvoljena, čak poželjna. Pošalji mi sliku ;-)*”

Odmahnula sam glavom, boreći se protiv osmeha koji mi je polako podizao uglove usana.

Džejmi je bio kao ljudski *labradudl* – veselo i bezbrižno stvorenje sa zlatnim kovrdžicama u potrazi za uživanjem. Čim sam mu čula ime, osetila sam olakšanje. „Moj dečko je to rekao? Zaprepašćena sam.”

„Umire od želje da se vratiš. Svi se tako osećamo.”

Progutala sam pljuvačku, a zatim sa olakšanjem ugledala muškarca u upadljivoj tamnoplavoj uniformi vozača kako ide prema autobusu.

„Samo polako”, doviknuo mu je jedan od putnika. „Uopšte ne kasnimo.”

„Toliko sam uzbuđena što ćemo opet biti na istom mestu”, nastavila je Vitni.

Klimnula sam glavom, na silu odgovarajući. „I ja isto.”

Četiri godine razdvojenosti od najbolje drugarice i dečka – trebalo je da brojim trenutke do ponovnog susreta. Nisam videla

Džejmija otkad me je iznenada posetio na Dan zaljubljenih. Tokom zime radio je kao instruktor skijanja na dasci u Banfu, ali vratio se u odmaralište drugog vikenda u maju. Završila sam poslednju godinu na fakultetu – trebalo je da budem tamo s njim. Trebalo je da spakujem stvari nakon poslednjeg ispita u aprilu. Umesto toga, nagovarala sam mamu da me pusti da ostanem do kraja juna kako bih mogla da bazam po gradu do svečanosti preuzimanja diplome, do koje mi je trenutno ostalo nedelju dana. Igrala sam na kartu njenog saosećanja kao poslovne žene, rekavši joj da moja šefica ima poteškoća da pronađe baristu koji će me zameniti.

Autobus je kašljucnuo, a vozač počeo da ubacuje kofere u prostor za prtljag. Dok su putnici polako ulazili, a red se smanjivao, Vitni i ja smo čvrsto zagrlile jedna drugu.

„Volim te, *bebi*”, rekla je.

Odrastanje u odmaralištu uz *Prljavi ples* kao stilsku odrednicu za posledicu je imalo odgovarajući nadimak. *Bebi*. Mrzela sam to više od svega. Čak nije ni imalo smisla – *Bebi* je u filmu bila gošća.

Pridigla sam se na prste i navukla joj kapuljaču, povlačeći pantljike da je zategnem i ušuškam joj lice. „Volim i ja tebe”, rekla sam. Bar to nije bila laž.

Kad se Vitni smestila na sedištu, poslala sam joj poljubac i izvadila slušalice iz platnene torbe. Pustila sam muziku, dopuštajući pesmama grupe *Taking heads* da potisnu brujanje autobusa i odbrojanje koje je postajalo sve glasnije sa svakim trenutkom koji je prolazio.

Još devet dana dok ne budem morala da krenem kući.

SLUŠALICE SU MI BILE I TERAPIJA I PLAŠT NEVIDLJIVOSTI. Kafić *Dva šćera* bio je samo nekoliko ulica dalje od stanice – nedovoljno daleko da muzika spere krivicu ili potisne sećanja na odmaralište i odgovornosti koje su me tamo čekale. I moja prošlost me je željno iščekivala. Mlin za ogovaranje gimnazije *Hantsvil haj* nekad je isključivo radio na tračeve o Fern Brukbank. Prošle su godine, ali znala sam da ljudi još uvek razmišljaju o meni kao o *onoj devojci*

– čudakinji koja je skrenula s pravog puta. Srećom, kafić bi trebalo da bude prilično pun, da mi se um dok napravim deseti espresso prebaci na autopilota.

Hodala sam ka istoku, probijajući se kroz gužvu turista na raskrsnici ulica Jong i Dandas. Dopadao mi se sveopšti utisak kiča – beton, svetleće reklame i autobusi na sprat, ali i to što je svuda bilo ljudi, a niko od njih nije gledao u mene. Svakog dana po sto hiljada ljudi prešlo bi tu raskrsnicu i u toj ludnici bila sam potpuno nebitna.

Drugima sam govorila da sam iz Hantsvila, ali to nije bilo sasvim tačno. Odmaralište je bilo daleko van grada, na stenovitoj obali jezera Smouk. Dolazak na studije u Toronto činilo mi se kao selidba na Mesec. Žudela sam da mogu zauvek da se igram svemirskih istraživanja.

Pojačala sam muziku i pomerala ramena napred, pa nazad, dok mi je sunce obasjavalo vrat. Temperatura je trebalo da dostigne rekordno visoku vrednost. Toronto je najlepší u junu. Na terasama i u parkovima prelivala se neobuzdana radost početka leta. U junu je topao dan bio dar. Do avgusta bi se pretvorio u teret, a grad bi zaudarao na trulež smeća.

Obukla sam se za vrućinu u poderani šorts od teksasa i majicu kratkih rukava koju sam pronašla u *Velju vilidžu*. Bila je lepršava i providna, sa smeđim cvetnim šarama koje su me podsetile na stil oblačenja devedesetih – a sitna žuta mrlja blizu poruba skoro da se nije primećivala.

Red metalnih kutija za prodaju novina stajao je ispred *Dva šećera*, pa sam dograbila primerak besplatnog alternativnog nedeljnika *Grid*, koji mi se najviše sviđao, pre nego što sam posegnula za kvakom. Vrata su bila zaključana. Zbunjena, ponovo sam ih povukla, a zatim prislonila nos na staklo. Kafić mi je bio omiljeno mesto na svetu, a u njemu nije bilo nikoga osim Luisa. Miris sveže boje zapahnuo mi je nozdrve čim je otvorio vrata.

„Zašto smo zatvoreni?“, upitala sam, vadeći slušalice i koraknuvši unutra. Zaustavila sam se pri pogledu na crno-belu sliku koja je prekrivala zid. „Šta je ovo?“

„Šta je *ovo*?“, pokazao je Luis prema mojoj glavi.

„Frizura.“

Nasmejao se. „To nije frizura. Ošišala si svu kosu.“ Osmehnuo se. „Sviđa mi se.“

Povukla sam pramen iznad vrata, jedva dovoljno dugačak da ga uhvatim. Bila je to velika promena, s obzirom na to da mi je kosa inače prekrivala ramena.

„Ne sećam se da sam te pitala za mišljenje, ali hvala. Šta se dešava ovde?“

„Nisi znala za mural?“ Luis je prekrstio ruke preko zadivljujućeg grudnog koša. Mnogi zaposleni su dolazili i odlazili, ali nas dvoje već tri godine radimo zajedno.

„Nisam.“

„E pa sad imamo mural. Ili ga skoro imamo.“

Osvrnula sam se oko sebe. Izgledalo je kao da nedostaje umetnik. „I ti i ja čuvamo stražu?“, pretpostavila sam.

„Jedno od nas. Ja sam bio ovde poslednjih nekoliko dana.“ Izvukao je mali prsten s ključevima iz džepa. „Sad je na tebe red.“

Pogledala sam Luisa. Provoditi sate s nepoznatom osobom i neobavezno ćaskati – sama pomisao na to bila je odbojna koliko i javno obraćanje skupu ljudi. „Ne“, odvrtila sam.

„O da“, odgovorio je Luis, gotovo pevajući. „Idem na ostrvo. Nalazim se s prijateljima kod trajekta za pola sata.“

Frknula sam da je u redu i uzela ključ, a zatim bacila stvari na sto i približila se muralu. „Dakle, gde nam je ‘Mikelandelo’?“

„Otišao je da nešto pojede. Trebalo bi da završi do ranih popodnevni sati, a onda možeš da kreneš. Zatvoreni smo do sutra.“

Mogla sam da preživim nekoliko sati. Imala sam *džoint* u torbi i nameravala da ga posle posla popušim u prolazu. Želela sam da prošetam svojim gradom i svratim do svog mesta u italijanskoj četvrti.

„Sviđa ti se?“, upitao je Luis.

Proučila sam mural. Umetnik je napravio prikaz zabavnog parka u Torontu i obale. Sve je bilo pomalo izobličeno – *Toranj CN* je bio sitan, stisnut u šapama rakuna. Toronto se u poslednje vreme divio

sebi, a tog pomodnog gradskog ponosa bilo je svuda: na majicama, plakatima, čak i na mojoj platnenoj torbi ukrašenoj kartom italijanske četvrti, dok su nazivi ulica činili mrežu susedstva.

„Ne znam. Čini mi se nekako... prosto?”

„Jo”, reče dubok glas iza nas.

Polako sam se okrenula.

Obučen u široko plavo radno odelo od pamuka, iza mene je stajao momak otprilike mojih godina, s papirnatom kesom u ruci. Iako izuzetno visok, zbog uspravnog stava delovao je još više. Raščupana crna kosa padala mu je malo ispod ušiju. Doduše, imao je nešto duži nos, ali mu je savršeno pristajao.

„Ovo je naš ‘Mikelandelo’”, rekao je Luis.

Momak je imao izražene vilične i jagodične kosti, gotovo oštre. Nisam znala gde da gledam, bilo je toliko toga, a sve je bilo vrlo... lepo.

„Vaš *prosti* ‘Mikelandelo’”, ispravio ga je momak. Oborila sam pogled. Bio je previše lep da bih ga gledala u oči. Nosio je radne čizme boje peska s fluorescentno ružičastim pertlama.

„Obično me zovu Vil.” Ispružio mi je ruku. „Vil Bakster.”

Posmatrala sam njegovu šaketinu, a zatim i oči. Bile su tamne poput naftne mrlje.

„A ti?”, upitao je Vil nakon što se predstavio i opustio ruku.

Iznervirana, pogledala sam u Luisa. Ovako zgodni momci su najgori. Uobraženi, sebični i dosadni. Uz to, bio je visok. Zgodan i visok znači potpuno nesnosan. Mogla sam da se opkladim kako je dosad jedino sa čime se ovaj momak borio u životu bilo pronalaženje odgovarajućeg donjeg veša. Luis je skoro neprimetno odmahnuo rukom kao da kaže – *dečko je sasvim u redu*.

„Fern.”

Vil je podigao obrve, očekujući više.

„Brukbank”, dodala sam prelazeći prstima iza uha kako bih doterala kosu, jedino što nije bilo dovoljno kose da se dotera.

„Žao mi je što misliš da je moj rad prost, Fern Brukbank”, odvratio je Vil glumeći veselje, „jer verujem da ćeš sa mnom provesti vreme do kraja dana.”